

“Vergeet je je haren niet te borstelen?”

“Nee mam, bemoei je er nu maar niet mee,” antwoordt ze geïrriteerd.

Wouter staat met zijn armen hulpeloos naar beneden, de tranen stromen over zijn wangen.

“Ik wil niet dat je gaat, mama,” zegt hij zacht.

Mijn gevoelige jongen van elf, met zijn schouderlange blonde haar, blauwe ogen en gespierde, tengere lijf. Als hij lacht, ontstaan er kuultjes in zijn wangen, wat hem een zachtaardige uitdrukking geeft. Ik loop naar hem toe, sla mijn armen om hem heen en blijf zo staan, mijn kin leunend op zijn hoofd.

“Voordat je het weet ben ik weer terug, je mag me altijd bellen of appjes sturen. En ik zal jullie foto’s sturen, heel veel. Ik ga jullie heel erg missen.”

Ik sluit mijn ogen en krimp ineen. Even weet ik niet meer waarom ik wegga; ik snak naar adem en heb het gevoel dat mijn keel zich dichtknijpt. James kijkt mij van een afstandje aan. Na vijftien jaar vind ik hem nog steeds aantrekkelijk, met zijn donkere, korte haar dat aan het uitdunnen is en hier en daar grijs wordt. Ik viel destijds op zijn strakke kaaklijn en vriendelijk kijkende blauwe ogen. Nog steeds zie ik daarin de man die hij toen was. Ik weet dat hij dit moeilijk vindt en het niet begrijpt. In zijn ogen zie ik een mengeling van liefde, boosheid en verdriet. Urenlang hebben we gepraat over wat mij bezighoudt, wat hem bezighoudt, ons gezin, ons huwelijk, hoe we het leven zien en wat we willen. Maar vooral ging het over mij en de leegte die ik zo vaak voel. Er ontbreekt iets, maar ik kan er geen woorden aan geven. Het is een gevoel altijd op zoek te zijn naar iets wat ik

nergens kan vinden. Leegte is eigenlijk niets en toch vult het tergende gevoel de dagen. En daarom heb ik bedacht dat ik weg moet. Alleen. Naar Ibiza, waar ik goede herinneringen aan heb. Naar het onbekende en veilige, om na te denken en waar ik niet kan wegvlugten voor de leegte. Waar ik haar wil leren kennen en er vertrouwd mee raken. Waarna ik hoop rust te vinden. Na nog een laatste knuffel stap ik de taxi in, die mij naar het vliegveld gaat brengen. Mijn reis gaat beginnen.

In de spiegel zie ik Schellingwoude kleiner worden. Het dorp waar we twaalf jaar geleden zijn gaan wonen, omdat we onze kinderen in een groene omgeving op wilden laten groeien. We hebben er een vrijstaande jarennegentigwoning, die we destijds compleet hebben laten verbouwen. De oude balken in de plafonds herinneren nog aan vroegere tijden; voor de rest is alles in een periode van ongeveer vijf jaar totaal vernieuwd. We zitten vaak in onze woonkeuken met kookeiland. De keuken zelf is wit met een zwart marmeren blad. Het zou kil zijn, ware het niet dat de eikenhouten vloer het geheel verwarmt. Na de woonkamer zijn we verdergegaan met het toilet beneden en de hal. De badkamer hebben we groter gemaakt door er een kleine slaapkamer bij te betrekken, waardoor we er een vrijstaand bad in kwijt konden, een extra toilet en een grote wastafel. Daar hebben we nu profijt van, aangezien we ons in de ochtend alle vier, ongeveer tegelijkertijd, klaarmaken voor de dag. We hebben alles laten isoleren en dubbele ramen laten plaatsen. Daardoor is het nu ook in de winter gemoedelijk warm boven. Ik houd niet van kou. Daar heb ik altijd al een hekel aan gehad. Kou is tegen

het pijnlijke aan, waardoor ik me ellendig voel, zoals een hoofdpijn je in de macht kan hebben. We hebben de moderne stijl van James gecombineerd met mijn voorliefde voor oude elementen. Zo heeft de meidenkast van mijn oma een plek in de woonkamer gekregen en staat er een fauteuil, ooit nog van mijn tante Janine geweest, met bijpassende leeslamp in de hoek van de woonkamer. Daartegenover staat een strakke, donkerbruine leren hoekbank en ernaast een donkergroen met ribstof beklede stoel. De tuin is ruim genoeg voor een terras en een grasveld waarop een trampoline staat en we appel- en perenbomen hebben geplant. Ze zijn prachtig in het voorjaar, met de roze bloesem die hun takken versiert. We wachten al een paar jaar op fruit van onze bomen en hopen dat het er dit jaar eindelijk van komt, zodat we appeltaart en perenjam kunnen maken van het fruit uit onze eigen tuin.

Vrienden om ons heen reageerden gematigd positief op ons vertrek, ervan overtuigd dat we de hectiek van de stad, waar we zo lang hebben gewoond, zouden gaan missen. Of, beter gezegd, bang dat we onze avonden in de kroeg zouden gaan missen. Het tegendeel is waar. Ik houd van ons huis, de rust om me heen en het water dichtbij. 's Zomers gaan we, zodra het weer het toelaat, varen met onze sloep. Ik vul de picknickmand met een fles wijn, stokbrood, een kaasje, chips en pakjes drinken voor de kinderen. Ik neem een boek mee, met de bedoeling te gaan lezen. Dat lukt zelden, doordat de kinderen en James aan het praten zijn, de muziek net iets te hard staat of er iets anders gebeurt waardoor ik word afgeleid. Ondanks dat geniet ik van het varen. Het geluid van het kabbelende water brengt me tot rust. Het